

2 / EYLÜL 2022

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU
tahtafikiredebiyat.net

BARIŞ ERDOĞAN

Bendini yıkıp başını taştan taşa vurarak akan suyun bir anlamı yoktur; en kafa tutan, biçim alamamış bir su taşkındır, kurumuş bir damağa hayat vermedikçe de hiçtir. Kızıldağ eteklerinden doğup Bafra'ya dökülen Kızılırmak'ın güzellemesi yoktur. Ne zaman ağıtlaştı, o zaman bir anlam kazandı.

NİSANUR OYAN

Hâlâ korkan, hâlâ gülen sevimli kız. Kitapları ne çok severdi oysa. Hepsini yırtılmış. Her bir yazarın adı silinmiş kapaklardan. Gülmeyi severdi o. Güzeldi gülmek çünkü. Ama hasretti işte.

MÜDDESİR OĞUR

Anladım ki, annenin de baharları çalınmış.
Anladım ki,
Yaratıcı; güneşi yoksullar için yaratmamıştı.

SAYININ YAZARLARI:

Yeşim Başaran- Sümeyye Ergintürk- Damlanur Özsoy- Nisanur Oyan- Müddesir Oğur- Barış Erdoğan- Kübra Çiçek- Şevval Melda Boz- Selim Servan Demirel- Bayram Alkan- Uğur Ataş- Hatice Kübra Kümet- Muhammet Emin Sağır

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE:

Genel Yayın Yönetmeni: Uğur ATAŞ

Yazı İşleri Müdürü: Kübra ATAŞ

Öykü-Kurmaca Editörü: Bayram ALKAN

Şiir Editörü: Muhammet Emin SAĞIR

Düşünce Yazıları Editörü: Şevval Melda BOZ

Görsel Danışman: Dilber SANCAK

Son Okuma: Halime KOÇ

Sayı: 2

Dönem: Eylül 2022

İletişim: iletisimtahta@gmail.com

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

SAYI: 2 / EYLÜL 2022 DÖNEMİ ESERLERİ

1. Bir Kuş Varmış, Yeşim BAŞARAN.....	1
2. Baloncu, Sümeyye ERGİNTÜRK.....	2
3. Günler, Damlanur ÖZSOY.....	3
4. Kız Çocuğu, Nisanur OYAN.....	4
5. Annenin Baharları Çalınmış, Müddesir OĞUR.....	5
6. Bir Anlamı Olanlar/ Olmayanlar, Barış ERDOĞAN.....	6
7. Bazı Zamanlar Uzaktan, Kübra ÇİÇEK.....	8
8. Dünya, Şevval Melda BOZ.....	9
9. Ohanna'ya, Selim Servan DEMİREL.....	10
10. Gafil Gezen Şaşkın, Bayram ALKAN.....	11
11. Nisyan, Uğur ATAŞ.....	16
12. Veda, Hatice Kübra KÜMET.....	17
13. Habersiz, Muhammet Emin SAĞIR.....	18

BİR KUŞ VARMIŞ

Yeşim BAŞARAN

Bu sabah bir kuşun hikayesi konuverdi kalemimin ucuna. Size de anlatayım istedim.

"UZUN BİR ÖYKÜ

Hiç kimsenin kafesine

Koyamayacağı bir kuş...

Kaçmasını öylesine

Uçmasını böylesine

Unutmuş.

Bir insan sesine

Gelip konmuş." Özdemir ASAF

Seslendim uçan kuşa, duymadı. Belki de beni tanımadı ama ben onu iyi tanıyordum. Kanadı mavili, hep uçmak isteyen o kuş. Neden sonra duydu sesimi. Anladım ki uçmaktan yorulmuş, dinlenmeye yol arıyor, ondan sebep yavaşlamış. Kokusuna, sesine, salınan endamına aldanıp renkli bir dala konuverdi. Orası öyle rahat, öyle sıcak geldi ki kanatlarını zahmetsizce gerdi. Ayaklarını dalın sıcaklığında ısıttı. Keyiflendi. Bu haline, nasıl da böyle çabucak dala güvendiğine şaşırdı. Önce uzun uzun seyretti ağacın beyaz, pembe püsküllü çiçeklerini. Yaprakları parlak yeşil, oymalı. Kafası karıştı. Hep burada kalsam konduğum bu dalda yaşasam, uçup gitmesem başka göklere diye geçirdi içinden. Göğümün mavi çerçevesini buradan çizsem diye hayaller kurdu. Dal kuşun niyetini anlayınca keyifle yapraklarını dalgalandırıp, "Olur, istersen elbette yaşarız birlikte ama..." Zaman geçti, mevsimler değişti. Ağacın dalları kuşun kanatlarını sardı. Bir vakit geldi kuş kanatları olduğunu bile unuttu ama başka gökleri çok özlediğini de hatırladı. "Olur" diyen sese aldandığına hayıflanıp ağladı. Kara boncuk gözleri ağlamaktan görünmez oldu. Girmediği kafeslerden kurtulup da bu dala esir olduğuna kahretti. Mavi nefesi siyaha dönüp yitti. Uçmayı öyle çok özledi ki uyuduğu vakitlerde hep uçar oldu. Ağacın dalını kırmaya da kıyamadı. Bir insan sesinin gelip yanına konmasını öylece bekledi.

Sayfanın ortasına ilişmiş bu kara gözlü kuşun hikayesi bana otuzlu yaşlarımın başını hatırlattı. Yuva dediğim, nasıl olup da girdiğimi tam fark etmediğim iki oda bir salon çam ağacından bir kafesin içinde yaşadığım yıllar. Beş yıllık evli, geleceği umutla bekleyen genç bir anne adayıydım. Önümüzde bekleyen hayatın hep bizden yana güzellikler yaşatacağına, her istediğimizin olacağına inandığımız, hayat acemisi olduğumuz toy vakitlerdi. İnsan, kafesin kapısındaki kısıpacı da zamanı gelince fark ediyor. Kısıpacı hafifçe gevşetiverince de aslında o yaşma kadar hep sevdiklerim için kendi isteklerimi, hayallerimi ertelediğimi hatta onları düşünmeyi bile es geçtiğimi anladım. Sadece bana ait olan günlerde, sadece kendim olduğum zamanlarda gezinirken genç kızlığında sorumlulukların içinde debelenirken rafa kaldırdığım hayallerimi yeniden hatırladım. Ruhumda uçmayı özleyen o kara gözlü kuş kanatlarını öyle bir çırpı ki en büyük hayalim tiyatro eğitimine bile gidip sahneye çıktım. Kadıköy Halk Eğitim Merkezi'nin sahnesinde Aziz Nesin'in oyununu sahnelediğimiz o gün 29 Haziran 1997 günü hayatımın en mutlu günlerinden biri olarak hâlâ hep aklımda.

Kuşlar kafesten uçup gideli çok oluyor. Kimi başka kafeslerde bambaşka insan seslerine konup yaşamaya devam etti, kimi kendi sesine daha çok kulak verip başka sesleri uçarken dinledi.

Yaşarken uzun gelir hikayemiz, yaşanıp bittiğindeyse kısacık bir öykü gibi sığırır üç beş satıra. Bir daha yaşansın diye içini titreten anların geri gelmesi mümkün olmaz. Yaşadığım her anın tadını, kokusunu, nefesini, dokunduğu duygularımı alıp da saklamayı dilerim ki özlediğimde sakladığım yerlerden bulup çıkarayım.

BALONCU

Sümeyye ERGİNTÜRK

Siyah badem gözleri gökyüzünde, gökkuşağı koca ellerinde. Yavaş ve topuklarını yere vurarak yürüyordu baloncu. Üç adımda bir kalın sesiyle “on lira” diye bağıyordu. Bir eli yeleğinin cebinde bir elinde onlarca balonuyla yalnız yürürken kaşları hep çatıktı. Yalnızca yanında üç beş çocuk koşuşturduğunda gözlerinin yanı kırışır, yanağındaki derin gamzesi belirginleşirdi. Çocuklarla konuşurken sesi yumuşardı. Sigaradan sararmış dişlerini göstererek onlara gülümserdi. Sert simasının ardındaki yumuşak mizacı ancak onlarla kendini belli ederdi. Elindeki balonlar azaldıkça çocuklar da azalıyordu. İşte o zaman yüzüne karanlık bir hüznün çöküyordu. Her seferinde sokak aralarında dolaşıp fakirliği yüzündeki kir pastan belli olan bir çocuk bulur son kalan balonu ona verirdi. Çocuğun mutluluğu ona ertesi güne kadar yeterdi. Ona verilen bu son sadakayla elleri ceplerinde kundurasının topuklarını yere vura vura evin yolunu tutardı. Eve varmadan mahallenin bakkalına uğrar bir küçük yoğurt, sucuk, yumurta vesaire alırdı. Hesabı öderken dayanamayıp bir de çikolata eklerdi. Hüznle karışık buruşuk bir gülümseme kaplardı suratını. Bakkalcıyla ayaküstü hasbihalinden sonra eve daha hızlı adımlarla giderdi. Kapının tokmağını üç kez vurur açılana kadar kundurularının tabanlarına basarak yarıya kadar çıkarırdı. Kapıyı kambur eşi açar içeriye girer girmez yan odaya koşardı. Biricik kızını cam kenarında kucığında kedisile oturmuş bulurdu. Çoğu zaman kızı babasına sıkılmış bir gülümseme atar kafasını önüne eğer kedisinin başını okşardı. Baloncu odanın kapısında dikilir bulutlu bakışları kirpiklerini ıslatırdı. Ama bu dalgın hâli hemencecik geçer kızının dibine diz çöker bir şey söylemeye gerek duymadan çikolatayı uzatırdı. Kızı çikolatayı alıp öbürlerinin yanına koyunca baloncu da tekerlekli sandalyenin arkasına geçer “haydi bakalım” diyerek kızını sokağa çıkarırdı. Saat fark etmezdi çünkü kızının mutluluğu en karanlık geceyi bile aydınlatırdı. Baloncu yatağa girdiğinde yine kızını düşünür onun yürüme hayaliyle ciğeri kavrulurdu. Bazı geceler uyuyamaz mutfak camında ay ışığı altında sigara dumanının hülyasıyla sokakta kızıyla dans ettiğini görürdü. Bazı geceler ise kalkar abdest alır, üç odalı bu evde bütün umutlarını seccade başında yeniden yeşertirdi.

GÜNLER

Damlanur ÖZSOY

Takvim yaprakları kadar kolay
Kopuyor günler ömrümden
Dönüp bakınca maziye
Neler geçiyor gönlümden
Bir damla özlem, bir damla hüznün
Süzülüyor telaşsız, gözlerimden

Sanma ömür bir defter
Çünkü bir defteri
Yazar, çizer, karalar
Beğenmez yırtar atarsın
Buruşan kâğıda
Arkanı dönüp bakmazsın
Oysa ömür öyle mi?
Kâğıt değil ki günler
Yenileri eklenir bir bir
Lakin geride kalanları
Öylece söküp atamazsın

Yirmi dört saatten bir gün
Peki, bir ömür kaç saat, kaç gün?
Sonu meçhul hikâye
Yaşamak, işte şimdi, bugün

KIZ ÇOCUĞU

Nisanur OYAN

Bir kız çocuğu doğar dünyaya.

Elleri minik, gözleri maviyi andıran renkte güzel. Saçları sarı, kaşları hafiften kavisli. Yüzüne baktığında masumiyeti andıran, kendini hiçbir şey yapmasına gerek olmadan sevdiren bebek. Kirpikleri uzun, ayakları tombul. Ağladığında annesinin tedirgin olduğu, ne derdi var diye düşündüğü bebek. Babasının ilk göz ağrısı.

Kızının güzelliğinden alamaz kendisini. İlk adımlarını atar sonra yavaş yavaş. Arada düşer, dengesiz kalınca. Ama tutarlar ellerinden her zaman. Dizleri acır, bir süre ovuşturur annesi. Sonra da üfler acısı dinsin diye.

Büyür gün geçtikçe. Gün doğdukça. Sevgi gördükçe. Sonra... Sonra bir şey olur. Tek bir şey. Anlam veremez, algılayamaz nedenini. Herkes gider yayından. Uzaklaşır. Büyüdükçe silinir tüm dünya. Ve tanımadığı yere düşer sonunda. Herkes dünyasında mutluyken o, çırpınır düştüğü yerde. Dönüp dolaşır bulamaz yolunu. Herkesin gemisi yüzerken etrafında, o kızın gemisini batırmak için bekleyenler vardır karşısında. Kinlenir artık. Nefretlenir. Duygusuzlaşır. Sabırsızlaşır. Merhametini kaybeder. Ve yolunu da.

Kendi kendine bir yol bulmaya çalışır. Bulur da kendince. Ama orada taşlı olan ne varsa yok etmek için tekme atar durur etrafına. Savaşı ile yürüdüğü yollarla değil, kendisine yenilir hep.

“Kendi yüreğine harp ilan edersen eğer, yaralanmadan çıkamazsın o savaştan
Muzaffer bir galip olsan da, sonunda yenilen kalbindir aslında”

Yenildi o kız da yüreğine her seferinde. Yok olup giden babasını hiç bulamadı. Yanından çekip giden annesini hiç tanımadı. Onu sevmeyen ablasını asla görmedi. Beyaz ülkelerde gezdiğini zannetti. Halbuki geçtiği yollar yılanalar ile doluydu. Adım attığı her anda soktular kızı. Hissetmedi bile öfkesinden acısını. Her yeri kan ter içinde kalmış, hala düşman sandığı taşlarla boğuşuyordu. Damarlarına zehir enjekte etti hep yılanlar. Köpekler saldırdı sonra tüm salyalarıyla. Kediler çizdi teninin her yerini. Kargalar tiftiklemeye bile başladılar artık etlerini. Bir önemi yoktu artık. Yorgun, bitkin bir haldeydi. Ve ölümle baş başaydı artık.

Kim ki o? Küçükken ayakları tombul olan o kız mıydı hâlâ?

Hâlâ korkan, hâlâ gülen sevimli kız. Kitapları ne çok severdi oysa. Hepsi yırtılmış. Her bir yazarın adı silinmiş kapaklardan. Gülmeyi severdi o. Güzeldi gülmek çünkü. Ama hasretti işte.

Artık gülemezdi...

ANNENİN BAHARLARI ÇALINMIŞ

Müdessir OĞUR

Bir evin önündeyim.

Ev bir işçinin evine benziyor.

Dolaştım, evin kıyısını, köşesini...

Birini mi arıyordum.

Bilmiyordum.

*

Ağzıma taşlar tıkadım.

Daha sonra pencerelere ilişti gözüm.

Perdeleri çekilmiş pencerelere.

Pencere ağzında kurumuş ve öylece bekleyen eski mavi bir gülü görüyorum.

Kulağıma ağır ve eski bir ses geldi.

Yarı açık gözlerim mutfığa ilişti.

Sesler mutfaktan; alüminyum ve demirden yapılmış tabak, bardak ve çatal sesleriymiş.

O seslere benden evvel alışık olan evin babası ise yan oda 'da yarın için tütün sarıyor.

Ağlamayı henüz becerebilmiş değildi.

Alnın da ki yoğun çizgilerden belliydi.

Gözlerinden ve yüzünden gürültüler akıyordu.

Benimse içimin semesi yırtılıyordu.

Babanın gözleri benden sonra çocuklarına kayıyordu.

Onlarda kısıp gülüşlerle dünyasal yoksulluklarından dem vuruyorlardı.

Yükleri nilüfer çiçeğiyle belenmiş çocuklardı.

*

Işıklar söndü, beş buçuk saat sonra ezanlar okundu.

O alacakaranlıkta mucizevi ruhlu baba işe gidiyordu.

Ev, için için dağılmasın diye.

Anne ise ezanın bitmesini beklemekte.

Fakat anne kendisini sevmekten aciz.

Bir gün aç kalırlar diye...

Anladım ki, annenin de baharları çalınmış.

Anladım ki,

Yaratıcı; güneşi yoksullar için yaratmamıştı.

BİR ANLAMI OLANLAR / OLMAYANLAR

Barış ERDOĞAN

Dağın anlamı içini oymayı bilene.

Geç kalmayın. Anlamı kaçırabilirsiniz.

İnanmayacaksınız, dilini anlamadığım, bir anlam yükleyemediğim için denizleri ölü dillerde düşünüyorum. İstiyorum ki bir yerde tıkanayım, çaresizlik içinde kıvranayım. Bu bazen Eski Yunanca, bazen Maori dilinde. İlham mülhem yığınla... Koşup kaleme sarılıyorum, bütün sözcükler pırrr, kaybediyorum. Nedenini söyleyeyim: Dilinden anlamadığımız deniz kendini ne resmettirir ne de tasvir ettirir. Peki, şiirleştirmeye izin verir mi? Hayır! O halde benimki düş değil, bir tür büyüydü. Sadece denizler mi? Koca Ragıp Paşa'nın “*Eğer maksûd eserse mısra-i berceste kâfîdir.*” (Maksat eser vermekse bir güzel mısra yeter.)” sözü derin değilse de yol göstericidir. Gerçekten koca bir taşın ya da mermer kütesinin bir anlamı yoktur, fazlalıklarından arınmış ve bir heykele dönüşmüş olana paha biçilmez. Kime ait olduğu konusunda bir bilgi yoksa da Ferruh İsmail Efendi'ye ait olduğuna inanılan “*Bugün şâdım ki yâr ağlar beniümçün.*” dizesi şiir içenleri kendinden geçirir. Bir sabah Pire Limanı'na yakın bir yerde sahile indim, kayalıktaki balıkçı, “Thalatta, Thalatta!” diyerek beyaz bir taş sektirdi. Cümle sözlükler masada. Kimden mirastı? Anlamadığım bir dil, bir sözcük artık bana Tantalos işkencesi. Ömrün tarifini orada yaptım: Her deniz, onu hayal edenin gönlünün derinliği kadardır. Derinliğinden utananlar sahilten ayrıldı.

“Her denize kıyı olabilir misin?” demişti Gülten Akın. Bir denize sahip ol(a)mayanı derinden yaralamaz mıydı bu soru? Belki. Ya da iç denizi taşkın olanın bir kıyıya ihtiyacı var mıydı? Hayır! Hayır!

Halikarnas Bodrum'unu, Necati Cumalı Urla'sını bulmuşken Hemingway'in Santiago'su hangi denizin kurbanıydı?

Ey çile çeken Santiago, thalattanın içinde bir thalatta daha var.

Bir hal değişimidir anlam, bir değişim rüzgârdır.

Himalayaların zirvesinde gökyüzünün uğultusunu dinlese de yakut olmayan bir taşın anlamı yoktur. Çekiç yüzü görmemiş bir taş kabadır, uygarlıktan nasibini almamış bahtsızdır. Ne zaman ki taş, bir heykeltıraşın çekiciyle karşılaştı, işte o zaman uygarlığın kapısından girmiştir. Bu da bir anlam taşımaya başladığının göstergesidir.

Bendini yıkıp başını taştan taşla vurarak akan suyun bir anlamı yoktur; en kafa tutan, biçim alamamış bir su taşkındır, kurumuş bir damağa hayat vermedikçe de hiçtir. Kızıldağ eteklerinden doğup Bafra'ya dökülen Kızılırmak'ın güzellemesi yoktur. Ne zaman ağıtlaştı, o zaman bir anlam kazandı.

Ateşin bir anlamı yoktur; tenceredeki aşı pişirmişse asıl görevini (yakıcılığını) kanıtlar. İbrahim'e dokunmayan bir ateş göz yanılgısıdır, bir efsanenin kuru parçasıdır. Mecnun'un nefesi, ateştir; bir kelebeği kendine çeken de. Semendere dokunmayan ateşin varlığını gördüğünü iddia eden bir mecusi yalancıdır.

Ateşi gizleyen Fikret ne yapar eder, “*Sabrım tutuştu, yandı sebât ü karârım âh.*”laateşlenir; Promete'nin tanrılardan çaldığı ateşle ülkesini aydınlatır. Cemal Süreya'nın ateşinden korunmak gerek: “*Tutalım yanılıp ateş ettiniz / Şeker Ahmet Paşa'nın resimlerini / Eski hececilerin şiirlerini bir de / Ben çok seviyorum siz de seviniz*”

Nedim'in ateşi bilinen ateşlerden değildir, sevgilinin bir parçası olmuş ateş kavurur: "*Tahammül mülkünü yıkdın Hülâgû Han mısın kâfir / Aman dünyâyı yakdın âteş-i sûzan mısın kâfir*" Ya kâğıdın? İlhan Berk cevaplamış: "Kâğıt bozulmayayım, kirlenmeyeyim der. / Kâğıt ki, sessizliktir. / Bir şey anlatmaz. / Bir anlamı da yoktur. / Kapalı bir boşluk korkusu saçar."

Ama kâğıttaki düşüncenin, düşünceye dönüşmüşün bir anlamı vardır; yeni bir görüşe kapı açan da bir görüşü yıkmaya çalışan da iletisini an'da verir, geleceğe taşır. Retorik'inde "Çok süslenenlere bakın; hepsi de gizlenmek istiyordur." diyen Aristo'ya başka bir düşünceyle itiraz edilebilir.

Nehrin de bir anlamı vardır, sudan ötedir. Uzunluğu ve genişliği kadar da bir anlam yoğunluğuna sahiptir. Her dilde farklı seslenimler (Nahar, nahr, nehr, nahallum... kazandığı adlardan bazıları.) kazanmış, su olmaktan kurtulmuştur. On binlerce yıl eskiye gidilse -şimdilik imkansız- "toprağı yarmak" anlamı çıkar karşımıza. Sözelimi "ırmak" sözcüğünün kökeninde "ırmak, yeri ayırmak ve toprağı yarmak" anlamları yatmaktadır.

Yazdığım yazının da bir anlamı vardır; çünkü okunduğu anda bir zihnin harekete geçmesini sağlayacaktır. İnsanın daha da bir anlamı vardır, der misiniz?

*"Tahammül mülkünü yıkdın Hülâgû Han mısın kâfir
Aman dünyâyı yakdın âteş-i sûzan mısın kâfir"*

*"Kâğıt bozulmayayım, kirlenmeyeyim der.
Kâğıt ki, sessizliktir.
Bir şey anlatmaz.
Bir anlamı da yoktur.
Kapalı bir boşluk korkusu saçar."*

BAZI ZAMANLAR UZAKTAN

Kübra ÇİÇEK

Hareketli bir parçanın hüznü dolu sözlerine bakıyorum, bu ironi ne kadar da benziyor hayatıma diyorum.

Unutmuş gitmişken hatırlamak istiyorum, saplantı değil öyle değer veriyorum yaşadıklarına.

Boşluğun açtığı her kapıyı sertçe kapatıp dururken inatla açılmasını çaresizce izliyorum, umudun terbiye edişi bu.

Yastığının yeri değişmiş fark etmez diyorum çok mühim oysa ama fark etmez, öyle öyle ruhumu gölge ediyorum fark etmez diyorum fark etmez.

Neden huzuru istememeliyim kimse anlatmasın bana, dinlemiyorum. Fark etmez.

Rüyamdan uyanıveriyorum yumuyorum gözümü sıkıyorum dişimi rüya devam etsin istiyorum, gün boyu devam ediyor. Yarım kalan her şey gibi hep devam ediyor, fark etmez.

Bir koku duyuyorum eskiyi mi bağırır bir koku, bağırarak ne demek çağlıyor, saniyeler de sürse gözlerimle tutuyorum sanki o anı. Sonra gidiyor, ben kalıyorum bana hüznü emanet ediyor hiçbir yere gidemem.

Tahayyül ediyorum; kimsesiz evsiz barksız sokaktayım bir kış günü. Sınıyorum kendimi ne kadar dayanabilirim? Ne fark eder, şimdiye dayanabiliyor muyum?

Susmanın, vakar içinde durmanın bana katacağı ağırlığı taşımak istiyorum. Bazen sadece susmak istiyorum.

Başaramıyorum her defasında yaralıyor konuştuklarım.

Huzursuz bir gece vakti evin balkonuna medet buyuruyorum, nefes alayım derken kurusun diye bırakılmış tatlı domatesin kokusu vuruyor burnuma, vızır vızır arabalar sanki beynimden tünel açıp geçiyorlar. Terliksiz ayaklarımı soğuk kaşıyor. Katlanan huzursuzluğum nihayet hiçbir şey düşünmeme sebep oluyor. Yüzeyde kalmak o an için iyi geliyor. Öylece durmak. Boşluğa gelmek. İnce oyalanmak.

Sonra diyorum sonra

Hiçbir şey gitmese zoruma, gücenmesem kimseye, herkesi kabul etsem olduğu gibi, öfke duymasam birine bir şeye, özgüvenimi zorlamasam, kaygı duymasam, korkmasam kendim olmaktan, yine de zor olur muydu yüklerimi taşımak?

Öyle yalnızım ki ve öyle dokunmuyor ki kimse, yalnızlığımın düğümü artıyor her dost masasında, saklıyorum karanlığımı onlar da hiç merak etmiyor. Ben de her seferinde sancısı artan ama bunu gizlemekte ustalaşan biri oluyorum. Yalnızken ağlıyorum, bir şeyler itiraf ediyorum, küsüyorum barışıyorum, bir dua bir heves ediyorum dua hürmetine umutsuzluğumu kesip atıyorum. Diyorum bu döngüyü bir şey kırsın artık, beklentiye giriyorum, yine aynı yere geliyorum. Bentler örüyorum, duyguları taşıyorum, gizlice umut ediyorum. Ben gizlice umut ediyorum. Apaçık dua, gizlice umut ediyorum. Açıktan cesaret gizliden isyan ediyorum.

DÜNYA

Şevval Melda BOZ

“İçimize sinmeyen dünya üzerimize siniyor.” Geçen gün okuduğum bir cümle. Hangi yazar nerede kullanmış bilmiyorum, araştırmadım da, önemli değildi çünkü cümlenin sarsıcılığı kadar. Tokat gibi çarptı benim yüzüme. Sizin de çarptı mı?

Ne kadar doğru bir cümle. Nasıl özetlemiş tek bir cümle insanoğlunun halini. Oturup konuşsak hepimiz buluruz düzendeki eksiklikleri, yanlışları, zenginin çok zengin olduğunu, fakirin ekmek bulamayacak kadar fakir olduğunu hepimiz söyleriz. Yetmez çözümler bulmaya çalışırız; devletleri yönetenleri eleştiririz maymun iştahlı ceoları, hakimleri, doktorları, öğretmenleri.. Ben şunun yerinde olsaydım bunu yapardım gibi tonla cümleler havada uçuşur.. Peki ya biz? Bizler gerçekten bu eleştirilerin dışında kalan insanlar mıyız? Değişime neden önce kendimizden başlamıyoruz? Neden kibrimizi, üstün olma savaşımızı, doymak bilmeyen nefsimizi sorguya çekmiyoruz? En zoru bu çünkü değil mi? Kendini sorgulamak değil bahsettiğim, bunu milyarlarca insan her gece başını yastığa koyduğunda yapıyor zaten. Bahsettiğimkendini değiştirmek, en zoru bu. İnsan neden zordan başlasın değil mi? Dünya sadece sorgulamayanlar değil sorgulayanlar yüzünden de bu halde. Kendini haddinden fazla sorgulayan ama değiştiremeyenler yüzünden. Başarısız olurum korkusuyla emek vermeyenler yüzünden. Kötü resim asarım korkusuyla duvarına hiç çivi çakmayanlar yüzünden. Onların çabasızlığı yüzünden dünyayı kendini sorgulamayanlar yönetiyor. Tabi bence. Belki de yine onların çabasızlığı yüzünden dünyaya kötü dil hakim. Tabi bence. 'Bence'lerle yol almaya devam ettikçe dünyanın yörüngesi kötülüğe kaymaya devam edecek. Tabi bu da bence.

Var mı sizin öneriniz, 'sizce' olan?

“İçimize sinmeyen dünya üzerimize siniyor.” Farkında mısınız?

OHANNA'YA...

Selim Servan DEMİREL

Yürekler merhametle doluydu Ohanna.O yıllarda henüz sen yoktun. İnsanlar birbirini yok etmek için kimyasal silahlar icat etmemişti henüz. Sonra ne oldu? Sonra bizi biz yapan şeyi; "vicdanı" kaybettik. Bir daha hiç kimse huzur denen şeyi bulamadı. Zengin, zalim, mazlum fukara hiç kimse! Ateşe verdikleri dünyada hep birlikte yanıp tükeniyoruz şimdi!

Kaçkın rüyalardan çıkıp geldim ben. İnsanları öldürenlerin kahraman ilan edildiği korkunç bir yerdi. Zavallı Ohanna! Kimbilir kaç yıldızlı hangi "kahramanın" elinde verdin son nefesini...

Bırak kazandıklarını zannettikleri şeyler onların olsun Ohanna, biz "yarınları" toplayalım umutla...

Onların dostlukları kış güneşinin yalancı sıcaklığı gibiydi Ohanna, küçük, kısa ve aldatıcıydı, bilemedik. Biz bütün mevsimlerin gerçeklerini haykırdığımız için bir yurdumuz olmadı hiçbir zaman. Gerçeklerden ne kadar dem vurursan insanlar bir okadar uzaklaşır yörüngenden ve hakikatli bir yalnızlığa kavuşursun. Unutma Ohanna, her gerçeğin ardında "gizli" birde hakikat vardır...

Sen bilmezsin Ohanna, savaş cehenneminde günahkârlardan çok günahsızların yandığını. Yaşamak için bu kaçınıcı ölüm ben bile sayamadım.

Mistik bir alemin bahçelerinde ruhlar hasbihal ederken, bedenler dünya çöplüğünde çürüyor Ohanna...

Ah be Ohanna. Bilirsin en büyük acımız dizlerimizde kabuk bağlamış yaraların üstünü açmaktı bizim.Büyüme de nereden çıktı?

Bunca yaşanmışlığa rağmen yalnızlığa esir kalmış bedenler duruken, ölüm seni korkutmasın Ohanna.

Biliyorum, biliyorum Ohanna. Her şey sahte, basit, sıradan geliyor sana. Öyle de zaten... Ama bilmiyorum aslında doğru mu yaptım sana her şeyi anlatmakla...

GAFİL GEZEN ŞAŞKIN

Bayram ALKAN

1.PERDE

(Şaşkın, Beybaba, Simitçi)

(Sokakta simitçi bağırarak simit satmaktadır. Beybaba elinde çantası sokaktan geçer. Simitçiye görür yanına gider.)

Simitçi: Simiiiiitttttt. Taze, çıtır simit; sıcak simit. Simiiiiitttttçiiii. Simit.

Beybaba: Kolay gelsin evladım.

Simitçi: Eyvallah Beybaba hoşgeldin.

Beybaba: Hoşbulduk evladım. Bana bir simit ver.

Simitçi: Hay hay beybaba. Buyur çıtır çıtır. Afiyet olsun.

Beybaba: Berhudar ol evladım. Borcumuz ne kadar?

Simitçi: 4 lira beybabacığım

Beybaba: Vay canına yandığının simidi. 4 lira ha! Eskiden martılara atardık artık biz bile yiyemeyeceğiz neredeyse.

Simitçi: Elden ne gelir beybabacığım enflasyon seni de beni de martıları da öyle bir vurdu ki sorma gitsin.

Beybaba: Seni beni boş ver de bu devirde martı olmak zor. Al paranı evlat.

Simitçi: (Güler. Beybabanın uzattığı parayı alır cebine atar para üstünü alır. Beybaba uzatır.) Bereketini gör beybaba.

Beybaba: Evladım benim ömrüm yetmez bir daha bereketini görmeye.

(Acı acı gülümser parayı cüzdanına koyar. Cüzdanı arka cebine koyduğunu sanar. Ama cüzdanı farkında olmadan yere düşer. Yürümeye devam eder. Simitçi de sokağın diğer ucuna gider, orada bağırmaya devam eder.)

Simitçi: Simiiiiitttttt. Taze, çıtır simit; sıcak simit. Simiiiiitttttçiiii. Simit.

(Şaşkın etrafına, kaldırım taşlarına bakarak sokakta yürümeye başlar.)

Şaşkın: Siz kaldırım taşlarını da hiç anlamıyorum. Hep aynı yerde hep aynı taşlarla yan yana durmaktan hiç mi sıkılmazsınız, akılsız taşlar.

(Bu sırada kaldırım taşlarının üzerindeki cüzdanı görür. Eline alır. Yukarı kaldırır, aşağı indirir. Konuşmaya başlar.)

Şaşkın: Sen de nedin be? Her gün bu kaldırım taşlarını denetlerim de seni ilk kez gördüm. Nereden geldin ha? (Kafasını karıştırır düşünür.)

Şaşkın: Haa şimdi jeton düştü. Sen şu demin buradan geçen beybabanın malısın. Böyle afilli şeyler olsa olsa onun olur. Götüreyim de seni vereyim. Seni düşürdüğünü görse üzülür. Vereyim de sevinsin beybaba. Hey beybaba hey. (İlerler beybabayı görmez. Simitçinin yanına gider. Simitçi şaşkını görür ve seslenir.)

Simitçi: Hayırdır şaşkın nereye böyle?

Şaşkın: Beybabayı gördün mü ona yetişmem lazım.

Simitçi: Niye ki ne yapacaksın beybabayı adam seni gördüğü yerde kovalıyor zaten.

Şaşkın: Önemli, önemli, çok önemli. Bunu vereceğim (Cüzdanı sallar.) bulmam lazım. Beybaba bunu görünce çok sevinecek. Beni de çok sevecek

Simitçi: Boş ver şaşkın verme beybabaya onu. Senin nasibin o. Sende kalsın. Zaten beybabada para da bitmez cüzdan da.

Şaşkın: (Heyecanla) Olmaz, olmaz, olmaz. Benim değil ki. Benim olmayan bir şeyi alamam günah, çok günah. (Der ve yürümeye devam eder.)

Simitçi: (Şaşkının arkasından söylenir.) Sevinmez o mendebur. Seni de bir güzel haşlar. Yediğin lafla dayakla kalırsın. Ah be şaşkın sen akılsız olmasan bu kadar iyi olur muydun?

(Simitçi de sahneyi terk eder) Simiiiiittttttt. Taze, çıtır simit, sıcak simit. Simiiiiitttttçiiii. Simit.

(Beybaba yürümekten yorulmuş bir halde ağaç gölgesinde nefeslenmek için oturur. O sırada şaşkın sendeleyerek koşarak gelir.)

Şaşkın: Be..bey.. Beyba.. Beybaba beybaabaa.

Beybaba: Ne var lan meczup herif. Ne ağzında salyaylan üstüme koşarsın. Kuduz mu oldun?

(Ayağa kalkar üstüne gelen şaşkına doğru bastonuyla bir hamle yapar. Şaşkın son anda sopadan kaçır. Biraz ilerde durur.)

Şaşkın: Yok yok beybaba kuduz olmadım. İyi insan oldum iyi insan.

Beybaba: Hahah sen mi iyi insan oldun. Benimle kafa bulursun ha al sana ulan meczup al. (Bastonuyla bir tane vurur.)

Şaşkın: (Ağlamaklı bir şekilde) Ama beybaba ben seni sevindirmeye geldim. Bana niye inanmıyorsun? İyi insan olmaya geldim. Vurma bana. Canım acıdı (Bacağını ovar.).

Beybaba: Ulan akılsız sen kimsin ki iyi insan olacaktıydın da beni sevindirecektim. Sen akılsız kafanla benimle alay mı edersin ha densiz şaşkın? (Bastonla bir tane daha vurur.)

Şaşkın: Bak Beybaba dur vurma. Dinle beni. Akılsızım belki ama iyi insan oldum. Bak senin düşen malını getirdim. Üzüldün değil mi? Düşürdün diye. Şimdi çok sevindin değil mi? Beni de çok sevdin değil mi?

Beybaba: O benim cüzdanım. Sende ne işi var?

Şaşkın: Bunun adı cüzdan mı ?

Beybaba: Cüzdan ya benim cüzdanım. İçinde de para var benim paralarım.

Şaşkın: Cüzdanın içi mi var? İçinde de para mı var? Benim hiç param yok. Cüzdanım da yok.

Beybaba: Sen de akıl da yok ama. Benim cüzdanımın sende ne işi var?

Şaşkın: Ben buldum koştum sana getirdim. Sen üzülme diye. Sen sevin diye. Beni sev diye. Beni sevdin mi beybaba? Ben iyi insan oldum değil mi beybaba? (Beybaba şaşkına kulak asmaz. Sinirden deliye döner.)

Beybaba: Vay meczup vay deli. Sen bir de hırsızlığa mı başladın? Ben şimdi senin hakkından gelirim. (Şaşkının elinden cüzdanı alır. Yere düşürür şaşkını üzerine çullanacakken simitçi gelip araya girer.)

Simitçi: Hey beybaba kendine gel. Saçından sakalından utan. Ne istiyorsun garibandan? Yazık günah değil mi? Aldın cüzdanını işte hadi git artık.

(Beybaba sinirli bir şekilde üstünü düzeltir. Yoluna gider. Simitçi şaşkını yerden kaldırır, banka oturtur. Şaşkın acıyan yerlerini ovalar bir eli kafasında.)

Şaşkın: Ben iyi insan oldum dedim ama kötü bir şey yapmış gibi dayak yedim. Simitçi abi ben iyi insan olamadım yine. Yine sevdiremedim kendimi.

Simitçi: Yok şaşkın gardaş sen iyi insan oldun. Sen zaten hep iyi insandın da biz kendimizi akıllı seni deli sayanlar insan olmadık yine. Sen üzülme asıl biz üzülelim. (Üzüntülü bir şekilde simit tepsisini alır ve sahneden çıkar.)

Şaşkın: (Seyirciye doğru ilerler tam karşılarında durur.) Yahu ben dayak yedim. Benim canım yandı. Benim kafam şişti. Ama simitçi gelir der ki; sen üzülme şaşkın gardaş biz üzülelim. Ama niye ki senin canın yanmadı ki? Benim canım yandı. Bastonu kafana sen yemedin ki ben yedim. Ama siz üzüleceksiniz ben

ben üzülmeyecekmişim. Bu nasıl iştir. (İki elini yana açar.) Şaşırdım kaldım.

(Soluklanır. Bir tur atar geri yerine gelir.)

Şaşkın: İyi insan olayım, beybabanın kaybettiği malını vereyim ha adı neydi cüzdandı ha. Beybaba sevinsin beni de sevsin dedim. Hırsız oldum, kafama baston yedim, bir araba dayak yedim. E ben bu işe de (İki elini yana açar.) şaşırdım kaldım.

2.PERDE

(Şaşkın, Simitçi, Küçük kız, Anne, Parktaki çocuklar, Simitçi)

(Parkta çocuklar oyun oynarlar anneleri de onları izler. Anne telefonla konuşurken küçük kız gözden kaybolur.)

Anne: Ay kız hiç sorma çoktandır çıkmıyorsun dışarı bu soğuklar, karlı havalar mahvetti bizi. Bak bahar geldi ağaçlar ne güzel çiçek açtı. Bak şu denizin maviliğine bak şu çimlerin yeşilliğine su açan çiçeklerin güzelliğine.

(Anne arkadaşı ile görüntülü konuşmaya iyice kendini kaptırmıştır. Çocuğunu unutmuştur. Telefonu kapatır. Kendine gelir etrafa bakınır çocuğunu göremez. Telaşlanır.)

Anne: Kızım neredesin. Zeynep hadi gel kızım eve gidelim. Kızımmm!

(Kızını göremeyince korkar, çocuklara sorar.)

Anne: Çocuklar Zeynep'i gördünüz mü? Nereye gitti buradaydı demin.

Çocuklar: Hayır teyze biz de demin şurada gördük ama şimdi yok.

Anne: Amaaaannn bu kız nereye gider yahuuu. Zeynep annemmm nerdesinnn canım.

(Anne telaşla kızını aramaya koyulur. Kızı da parktaki bir kedinin peşinden gider. Ve sonra geri dönemez. Kaybolduğunu anlar, bir banka oturur.)

Küçük Kız: Ahh kediye de bulamadım. Şimdi parka da gidemiyorum. Annemi de kaybettim. Ne yapacam annnnneeeee! (Ağlamaya başlar. Diğer taraftan şaşkın sahneye girer. Yine kaldırım taşlarını denetler onlarla konuşur.)

Şaşkın: Tamam sen de buradasın. Bu sıra da tamam. Bu sırada da eksik yok. Ahaaa burada bir taş eksik daha dün vardı. Hey söyleyin bakayım nereye kayboldu arkadaşınız? Bilmiyorsunuz demek! Siz de uyuyorsunuz canım dünyadan haberiniz yok. Yanınızdaki taş gitmiş ruhunuz duymamış. Akılsız taşlar sizi.

(Bu sırada şaşkın bankta oturmuş ağlayan küçük kıızı görür. Ağlamasına dayanamaz yanına gider.)

Şaşkın: Merhaba küçük kız! Sen burada oturmuş ne yapıyorsun böyle?

Küçük kız: Hiiiiiiçççç. (Ağlamaya devam eder.)

Şaşkın: Ama sen ağlıyorsun. Neden ağlıyorsun küçük kız? Ağlama ağlama göz yaşların yere dökülüyor yazık yazık.

Küçük Kız: Ağlayacam işte ıghghhhh annneee...

Şaşkın: Peki ama neden ağlıyorsun. Bak beni de ağlatacaksın.

Küçük Kız: Kediye bulamadım. Üstüne annemi de kaybettim. Ağlarım tabii.

Şaşkın: Anneni mi kaybettin? Ben annemi hiç bulamadım. Kendimi bildim bileli. Hem annesizim hem de babasızım. Ben daha çok ağlayayım o zaman.

Küçük Kız: Ağlarsan ağla. Bana ne. Annee annemi çok özledimmm ıghghhhh.

Şaşkın: Tamam dur ben ağlamayacam. Sende ağlama kalkalım anneni bulalım. Şimdi şaşkın amca hemen bulur anneni. Bu kaldırımları avucumun içi gibi bilirim. Anlaştık mı?

Küçük Kız: Anlaştık şaşkın amca. Kediye de bulur muyuz şaşkın amca?

Şaşkın: Önce kayıp anneyi bulalım. Kediye sonra buluruz. Senin annenin adı ne bakalım?

Küçük Kız: Annemin adı, Anne.

Şaşkın: He tamam o zaman hadi arayalım. Acaba nerede bu anne. Hadi çağıralım belki çıkar.

Küçük Kız: Annneeee. Anneciğimmmmm...

Şaşkın: Anne ablaaaa. Anne ablaaaa...

(Şaşkın ve küçük kız anneyi arar. Anne ise küçük kızını arar. Aynı yerlerden geçerler. Ama bir türlü denk gelemezler. Sokakta bir taraftan şaşkın ve küçük kız girer aynı anda anne o sokaktan çıkar. Birbirlerini bulamazlar. Şaşkın elinde küçük kızla simitçinin olduğu sokağa girer.)

Simitçi: Simiiiiitttttt. Taze, çıtır simit; sıcak simit. Simiiiiittttçiiii. Simit.

Şaşkın: Küçük kız bu sokak mıydı? Emin misin? Bu sokakta anne yok simitçi var o da senin annen olamaz.

Küçük Kız: Olamaz tabi şaşkın amca simitçiden anne olur mu hiç?

Şaşkın: Tabi olmaz hiç. Simitçinin çocuğu olsa olsa simit olur. (Gülerler.)

Simitçi: Lan şaşkın hayırdır. Bu kız da kim ne arıyorsunuz böyle?

Şaşkın: Simitçi abi bu kızın annesi kaybolmuş onu arıyoruz. Bulunca çok sevinecek küçük kız. Annesi de mutlu olacak. Beni çok sevecekler. Ben de iyi insan olacam.

Simitçi: Allah seni ne etmesin be şaşkın. Yine başına iş açacaksın bak benden demesi.

Şaşkın: Yok yok simitçi abi iş yok. İyilik var. Ben iyi insan olacam bu kez kesin iyi insan olacam. Sen buralarda kaybolmuş bir anne gördün mü peki?

Simitçi: Yapma şaşkın bak yine yediğin dayakla kalacaksın. Anne kaybolur mu hiç? Kız kaybolmuştur.

Şaşkın: Sen tasalanma simitçi abi. Kız kendi dedi annemi kaybettim diye kaybolmuş işte. Bu kez kesin iyi insan olacam. Sen de şurdan bir simit ver bakalım küçük kıza.

Simitçi: Ee parası .

Şaşkın: Para yok, yok. İyi insan oldun. (Küçük kızın elinden sıkıca tutar ve kaçır tam sokaktan çıkarken Küçük kızın annesiyle karşılaşırlar. Anne tutar kızını şaşkının elinden hızlıca çekip alır, şaşkını iteler.)

Anne: Ah canım kızım neredeydin? Seni göremeyince deliye döndüm.

Küçük kız: Anneciğimmmmm. Ben de çok korktum. Seni bulamayınca. Canım annem!

Anne: (Şaşkına) Uzak dur be meczup herif!

Şaşkın: Anneee ablaaa. Seni bulduk sonunda. Üzüldün değil mi kaybolduğunda? Ama bak seni bulduk. Sevindin değil mi? Beni de sevdin değil mi anne abla? Ben iyi insan oldum değil mi?

Anne: Şimdi ben sana gösteririm gününü zırdeli seni. Demek kızımı kaçıracaktın haaa. Terbiyesiz. Çocuk hırsızlığına mı başladın.? Allah'ın delisi.

Şaşkın: Anne abla öyle deme bana. Ben iyi insan oldum. Seni kaybetmişti kızın bizde beraber aradık bulduk. Siz mutlu oldunuz, ben de iyi insan oldum.

Anne: İyi insan olmuşmuş. Bakın şu delinin dediklerine. Ben şimdi sana gösteririm kim kaybolmuş kim iyi insan olmuş. (Anne çantasıyla şaşkına vurmaya başlar. Şaşkın neye uğradığına şaşırır. Simitçi olayı görünce tepsisini bırakıp gelir. Araya girer. Küçük kız da annesini tutar.)

Şaşkın: Anne abla vurma ya vurma bana. Ben iyi insan oldum. Niye dövüyorsun beni?

Anne: Sus be çocuk hırsız. Mendebur. Akılsız.

Simitçi: Dur Hanım abla dur. Garibanın bir suçu yoktur. Niye vurursun garibana.

Küçük kız: Anne vurma şaşkın amcaya vurma.

Anne: Sus kız eve gidelim sana da gösterecem dünya kaç bucakmış.

Şaşkın: Güle güle küçük kız. (Ağlamaklı.) Simitçi abi yine iyi insan olamadım. Yine bir araba dayak yedim. Yine olmadı yine sevdiremedim kendimi.

Simitçi: Ee be Şaşkın dedim sana o kadar yapma etme diye en sonunda yine yediğin dayakla kaldın be gardaşım.

Küçük Kız: Üzülme sen şaşkın amca ben seni çok sevdim. Sen beni çok sevindirdin. Sen çok iyi bir insansın. (Annesi küçük kızı çekiştire çekştire götürür, kız arkasına dönüp şaşkına bakar el sallar, gülümser. Şaşkın coşkuyla ayağa fırlar atlar zıplar.)

Şaşkın: Baaakkk! Gördün mü simitçi abi? Ben iyi insan oldum. Bak küçük kız dedi duydun değil mi? Çok sevinmiş. Beni de çok sevmiş. Allahhh beeee iyi insan oldum. İyi insan.

(Seyirciye döner.)

Şaşkın: Ama ben anladım ki bu iyi insan olmak baya zor işmiş arkadaş. Karşılığında kafana baston da yiyorsun çanta da yiyorsun. Bir sürü laf yiyorsun. Hırsız da oluyorsun arsız da oluyorsun. Ama tek bir çocuğun da olsa güler yüzünü görüyorsun. Seni sevdiğini de duyuyorsun. Yediğin tüm sopaların acısını unutuyorsun. (Elini iki yana açar.) Şaşırdım kaldım doğrusu. (Der ve sahneye koro girer şaşkın önlerinde durur.)

Gafil gezme şaşkın bir gün ölürsün, bir gün ölürsün

Dünya kadar malın leyli leyli leyli leyli leyli leyli leyli leyli olsa ne fayda

Söyleyen dillerin söylemez olur

Bülbül gibi dilin olsa ne fayda, olsa ne fayda

Söyleyen dillerin söylemez olur

Bülbül gibi dilin olsa ne fayda, olsa ne fayda

Sen söylersin söz içinde sözün var, hey can sözün var

Çalarsın çırparsın leyli leyli leyli leyli leyli leyli leyli leyli oğlun kızın var

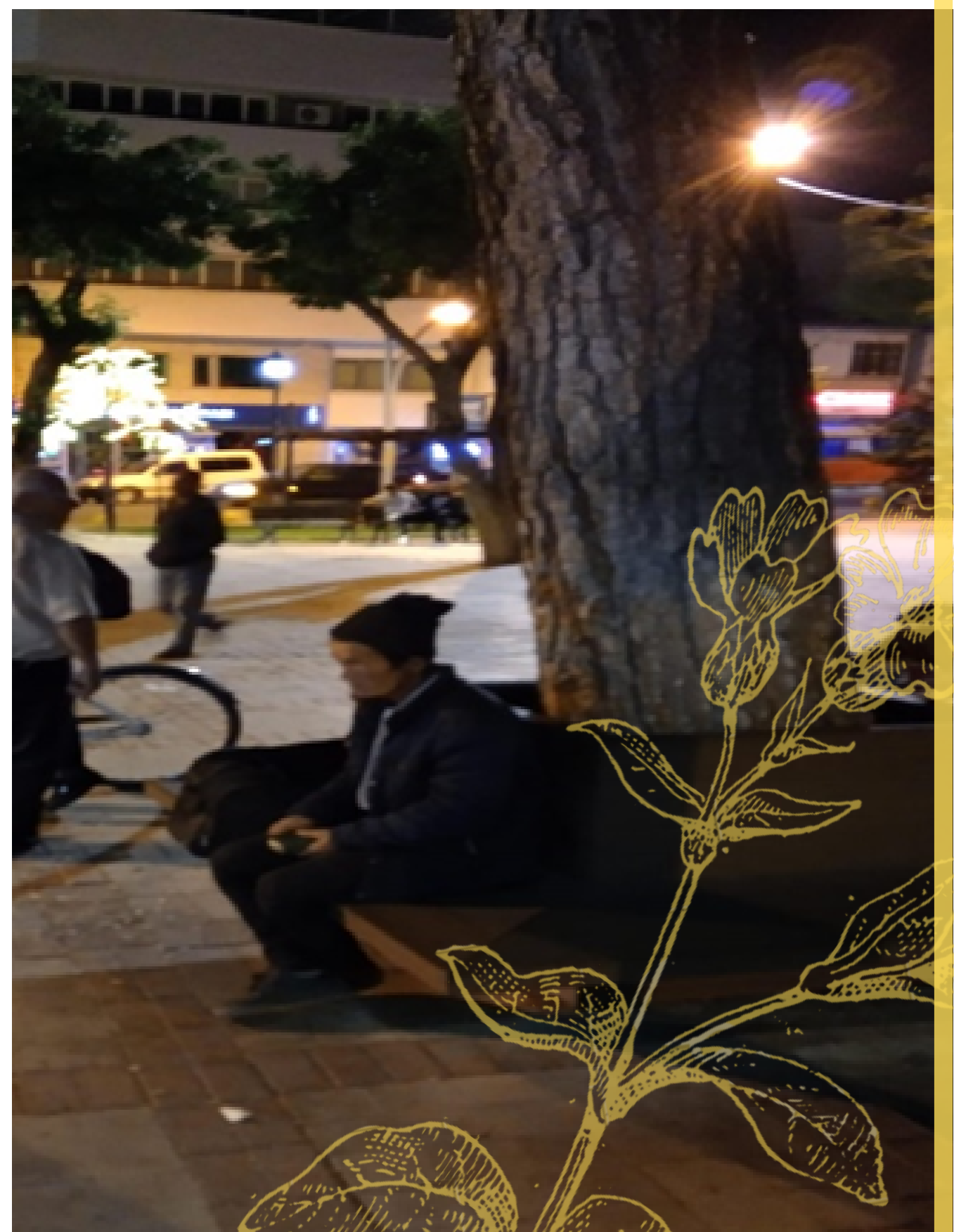
Şu dünyada üç beş arşın bezin var

Tüm bedesten senin olsa ne fayda, olsa ne fayda

Şu dünyada üç beş arşın bezin var

Tüm bedesten senin olsa ne fayda, olsa ne fayda

(Kul Himmet)

NİSYAN

Uğur ATAŞ

Adından evvel dağlar silindi
Yaşamak dümdüz artık
Adından evvel çocukmuş kelimeler
Anneleri örmüş hırkalarını
Ellerinde yüz yıllık ekmekleri
Yüz yıldır sallanırlarmış içimin salıncaklarında

Adın cılız bir parıltı şimdi
Yük olmuş boynuma
Sönersem özgürüm, yanarsam sen gel

Derdim yokmuş gibi
Bir de karlı yamaçlara bağırısam adını
Yeni çığlar edinsem, başka başka ölümler
İşte böyle
Fonetiğin gönderdiği gazaptır adın

Ben gitmem bir yere
Unuturum
Yüz gurbet uyanır içimde
Uyanır, ben yüz meydanda mağlup
Uyanır, ben buraların yabancı

Kadim bir yasaktı sevdan, delindi
Adından evvel dağlar silindi.

VEDA

Hatice Kübra KÜMET

Bir vakit nefes aldım
Soluklandım, ölçtüm, tarttım
Sonu olmayan bir yolda olduğum kararına vardım
Söksen kalbimi verseler ellerine
İşte aldığım karar böyle bir andı
Sessizce olmazların altında kederimi yatırdım
Keşkelerin sığınağında, rüzgârın uğultusunda kaldım
Başlamanın zorluğu altında, bırakmanın yalnızlığına kaydım
Alışkanlıklar vaatler hayaller bir su gibi gelip,
Okyanusun bir parçası oldu gözümün yaşıyla
Kurudu, soldu, yandı, kavruldu
Açılırken baharda mevsimler soluyor belki de gözlerimde artık güller
Kalıyor onlu anlar silinmiyor ki kalbe yerleşenler
Soluksuz kaldı bir yudum hikâye
Anlatmakta anlaşılmakta zor
Çabalamak ise ne büyük gayret

HABERSİZ

Muhammet Emin SAĞIR

Kim bilir
Kimler var
Kimseden
Habersiz
Ne kimseler var
Kim bilir
Kimsesizlerden
Habersiz
Ya
Sizseniz
O kimseden
Habersiz
Yahut da
Sizseniz
Kimsesizlerden
Habersiz
Ya
Yaşayıp
Gidiyorsanız
Habersiz
Ya ölürseniz
Cehaletinizden
Gafletinizden
Habersiz

Ya bir dünya
Varsa
Yokluk içinde
Sizden habersiz
Ya o dünya da
Ölüm gibiye
Yaşamak
Sizden habersiz
Ya
İnsanlar varsa
Ekmekten sudan
Habersiz
Ya kan ağlayan
Biri varsa
Sizden habersiz
Ve siz
Gülüyorsanız ya
Ağlayanlardan
Habersiz
Yazık ki
Talihinize
Yaşıyorsunuz
Hakikatten habersiz...

tahtafikiredebiyat.net

Bir tahtası eksik olanların yeri...